

ка ухото му нѣщо пріятно противъ полиціята, която Менторъ са стараеше да учреди. Тогасъ Протезилай са умехихъ и сичкото събраніе наченъ тосъ часъ да са смѣе безъ да знае нито единъ отъ тѣхъ какво са е казало. Но щомъ Протезилай въспріе пакъ строгия си и гордъ видъ, сѣкый са сви отъ страхъ и замълча. Множество благородны лувяхъ минутата когато Протезилай ще да са обърне и да имъ продума; тѣ са виждахъ безпокойны и смутены защото ожидахъ нѣкои милости отъ него. Умолителныйтъ имъ видъ говоряше намѣто тѣхъ; тѣ са показвахъ тѣй благоговѣйны предъ него какъто една майка у подножіето на олтара, когато моли боговетъ за исцѣриваньето на единородныя си сынъ. Сичкытъ са показвахъ доволны, очарованы и въехитены отъ Протезилая, ако и да храняхъ въ сърцето си една непримирима умраза противъ него.

Въ тѣзи минута Егезинъ влѣзва, грабва сабята на Протезилая и му дума: имамъ заповѣдь отъ царя да вы закарамъ на островъ Самосъ. На тѣзи думы, сичката гордость на любимеца са събори като една канара, която са откъева отъ върха на стръмна гора. Той трепери, пада у краката на Егезинъ; плаче, рыдае и пригърта колѣнытъ на тогози челоуѣка, когото преди единъ часъ не бы удостоилъ нито съ единъ погледъ. Сичкытъ които го обикаляхъ, като го видѣхъ изгубень невъзвратно, обърнхъ ласкателствата си тосъ часъ на жестоки укоренія.

Егезинъ не му даде време нито да са прости съ челядта си, нито да земе съ себе си нѣкои тайны писма; тѣ сичкытъ са олувихъ и занесохъ на царя. Въ ежщия часъ са олуви и Тимократъ за голѣмо негово очудване; защото мысляше че като са е свадиль съ Протезилая той нема да са обнеме въ паданьето му. Тѣ са закарватъ на единъ корабъ нарочно пригответъ и стигатъ въ Самосъ. Егезинъ оставя тамъ тѣзи два извергы и за довършване на злочестината имъ той ги оставя заедно. Тамъ тѣ са укоряватъ единъ другый яростно за престѣпленія които бѣхъ направили и които докарахъ паданьето имъ; отчайватъ са вече да видѣтъ до нѣкога Салентъ, осждены да живѣхтъ далечъ отъ женытъ и отъ дѣцата си; не казвамы далечъ отъ